

Sărbătorim România la 100 de ani

Prof. Simion Anca-Georgiana, Liceul Teoretic „Onisifor Ghibu” Cluj-Napoca

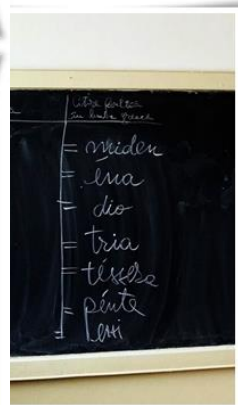
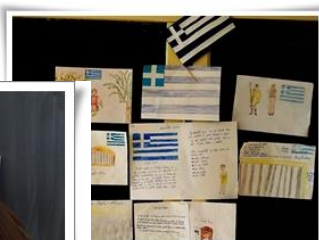
Prof. Ienei Edmund, Casa Corpului Didactic Cluj

Sărbătorirea Marii Uniri de la 1918 necesită o introspecție asupra momentelor importante din istoria românilor din acele vremuri. Încheierea primului război mondial a oferit contextul optim pentru începerea demersurilor spre realizarea Unirii. Astfel, la 27 martie 1918 are loc Unirea Basarabiei cu România, urmată de declararea independenței de către Transilvania la 5 octombrie 1918 citită în Parlamentul de la Budapesta de dr. Alexandru Vaida — Voevod, iar la 28 noiembrie 1918 Bucovina se alipește României. La 1 decembrie 1918, în Sala Unirii de la Alba Iulia, Adunarea Națională decretează unirea tuturor românilor. La acest eveniment însemnat participă 1228 de delegați, președintele Adunării Naționale fiind Gheorghe Pop de Băsești, iar Vasile Goldiș rostește ”cuvântarea solemnă”. La 4 iunie 1920 are loc Tratatul de Pace între Puterile Aliate și Asociate și Ungaria urmând recunoașterea pe plan internațional a Marii Uniri.

Școala și sala de clasă reprezintă practic elementele de recuzită care ajută la dezvoltarea identității sociale și culturale a elevilor. Acestea sunt locurile unde copiii învață mai multe despre moștenirea, istoria, tradițiile și cultura lor comună ce aparține poporului român. Ceea ce îi face să se simtă în siguranță este sentimentul de apartenență la o națiune, la o limbă, la o familie. În unitatea istoriei comune și a tradițiilor, copiii învață diferite aspecte ale diferitelor culturi și națiuni. Ei înțeleg ce îi definește pe ei, ce trebuie să prețuiască și să respecte. Adoptarea itemilor ce aparțin diferitelor culturi este o lecție

pe care fiecare copil trebuie să o parcurgă. Când copilul cunoaște diferitele aspecte ale istoriei, despre oameni importanți care au făcut schimbări importante, despre culturi diferite, cunoștințele lor sunt îmbogățite și acest lucru îi ajută să înțeleagă lumea din jurul lor.

Nevoia de schimbare se manifestă în sistemul educațional formal, dar nu se limitează la acesta, deoarece profesorii trebuie să găsească echilibrul, cât și setările sociale și emoționale conforme cu realitatea înconjurătoare pentru a dezvolta uniform abilitățile copiilor pentru a face față unui

mediu în continuă dezvoltare. O serie de tipuri de educație apar în sistemul

educațional pentru a ajuta la formarea unei personalități normo-funcționale a copiilor în societate. Două dintre aceste educații participă direct la dezvoltarea de atitudini, respect, conștiință pentru societate și comportament civic. Acestea sunt educația interculturală și educația civică care au rolul de a completa într-un echilibru integrat sistemic celelalte discipline desfășurate în școală. Aceste discipline promovează respectul pentru sine și respectul față de ceilalți, formarea atitudinilor și a comportamentelor care conduc implicit la respectarea drepturilor altora, respectarea, înțelegerea și valorificarea diversității culturale, formarea conștiinței și a comportamentului ca membru al societății etc. Învățarea pe bază de proiect nu reprezintă o metodă nouă de predare, ci este o abordare întâlnită tot mai des în sistemul educațional contemporan. Proiectele educaționale reprezintă o sursă inedită pentru elevi de a-și consolida cunoștințele, oferă și implică noi posibilități de învățare. Proiectele realizate pot fi utilizate pentru abordarea și învățarea altor discipline și pot fi experimentate la toate nivelurile de vârstă. Potrivit Institutul Buck pentru Educație (**Buck Institute for Education – BIE**) proiectele îi inspiră

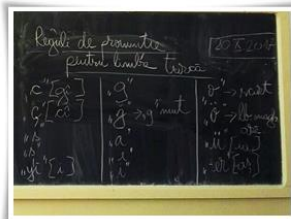
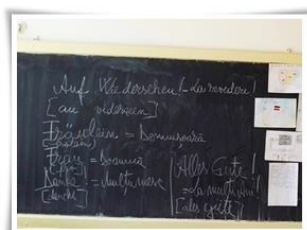
pe copii să gândească logic, să-i pregătească pentru succesul academic și personal, le dă încredere în forțele proprii, îi ajută să-și formeze gândirea critică și rezolvarea de probleme într-un cadru colaborativ. Proiectul abordat pentru fiecare lecție sau pentru fiecare provocare pe care o avem în clasă începe cu o întrebare-provocare care așteaptă să fie rezolvată. Pregătirea pentru proiect necesită anumiți pași, oferind profesorului rolul de supervisor, rol care asigură elevilor o experiență de învățare reușită. Potrivit lui Eric Jenses (2009, citat pe Edutopia.org), există trei puncte principale pe care profesorul trebuie să le ia în considerare atunci când aplică învățarea bazată pe proiecte: succesul este pentru toți copiii (indiferent de istoricul lor), construind relații fructuoase între copii și între copii și profesorii lor, împuternicind elevii și oferindu-le ocazia de a-și adăuga propriile voci și idei.

Exemplul de bună practică ales să fie prezentat a fost abordat pentru a sărbători

evenimentul Marii Uniri și pentru a crea elevilor contextul dezvoltării identității culturale și sociale.

Au fost două etape ale proiectului care au avut două teme principale. Prima temă a fost intitulată "Sărbătorim împreună cu..." și a durat șapte săptămâni. În acest timp, copiii în urma unui studiu individual bazat pe un plan discutat împreună cu profesoara la clasă au prezentat diferite lucrări, desene reprezentând specificul unei minorități

care locuiește în țara noastră. Astfel fiecare zi de vineri, timp de șase săptămâni s-a transformat într-un timp în care se descopereau noțiuni specifice culturii minorității sărbătorite în aceea săptămână. *Exemplu:* "Sărbătorim împreună cu maghiarii". Elevii primeau cuvinte și expresii traduse în limba maternă și delicatele culinare speciale specifice acelei minorități. Profesor invitat pentru limba maghiară a fost invitat în septembrie pentru a preda copiilor cuvinte și expresii maghiare de

bază. Copiii au aflat despre obiceiurile tradiționale și costumele populare. Până la sfârșitul lunii noiembrie, copiii erau deja obișnuiți cu acest tip de învățare și au fost introduși în culturile următoarelor minorități de la noi din țară: maghiari, germani, rromi, greci, turci, israelieni și bulgari.

A doua temă a proiectului a fost intitulată "Sărbătorim România". În pregătirea pentru Ziua Națională a României, în decembrie, elevii au trebuit să cerceteze și să facă două proiecte. Primul proiect a constat în prezentări de case tradiționale românești din diferite regiuni ale țării. Pornind de la noțiuni introductive și un plan oferit de profesoară, copiii puteau alege ce tip de casă ar vrea să deseneze/picteze, lucrare însoțită de o mică prezentare în care se prezenta dorința copiilor de a alege acel tip de casă. Mediul pentru crearea desenului a fost lăsat la atitudinea elevului. La sfârșitul săptămânii a fost prezentată o galerie și fiecare copil trebuia să-și prezinte descrierea "casei".

Pentru al doilea proiect, elevii au trebuit să construiască un model pentru o casă tradițională românească (ilustrat alăturat) și să facă o mică descriere cuprinzând motivele pentru care au ales casa respectivă. Cu

ajutorul profesoarei de educație tehnologică din cadrul școlii, au aflat despre materialele pe care le-ar putea folosi în construirea machetei. Copiii au avut două săptămâni pentru a pregăti proiectul împreună cu părinții lor sub îndrumarea profesoarei lor. La sfârșitul celor două săptămâni, în decembrie, copiii și-au prezentat proiectele în fața clasei și, de asemenea, în cadrul unei galerii special dedicate acestor tipuri de proiecte.

Proiectul actual a fost conceput pentru a determina influența proiectelor școlare în dezvoltarea identității socio-culturale la elevii din școala primară. Rezultatele finale ale proiectului educațional au arătat că proiectele reprezintă un mijloc de învățare care poate contribui la realizarea unei sarcini școlare uneori dificile. Activitățile școlare au fost întâmpinate cu entuziasm de către copiii care așteptau sfârșitul săptămânii. Cunoștințele culturale ale elevilor au fost îmbogățite de diferitele cuvinte și fraze pe care le-au învățat din alte limbi, dar și de experiența pe care au avut-o atunci când au găsit informațiile necesare realizării proiectelor.

Bibliografie:

- [1] Benet-Martínez, J.H.V. (2002) Bicultural identities: The interface of cultural, personality, and socio-cognitive processes. *Journal of Research in Personality* Volume 36, Issue 6, 598-606. <https://doi.org/10.1016/j.ssresearch.2016.06.015>
- [2] Dahl, S. (2005). *Intercultural Research: The Current State of Knowledge*. Middlesex University Discussion Paper No. 26. <https://dx.doi.org/10.2139/ssrn.658202>
- [3] Goldvicht-Bacon, E., Diesendruck, G. (2016). Children's capacity to use cultural focal points in coordination Problems. *Cognition*, 149, 95–103. <https://doi.org/10.1016/j.cognition.2015.12.016>
- [4] Lopez Turley, R.N, Gamoran, A., Turner McCarty, A., & Fish, R. (2017) Reducing children's behavior problems through social capital: A causal assessment. *Social Science Research*, 61, 206-217.
- [5] Lukešová, M., Martincová, J. (2015). The Definition of Social Pedagogy in the Context of Socio-cultural. *Social and Behavioral Sciences*, 171, 1265 – 1272. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2015.01.240>
- [6] Miller, H. (2011). *Theories of Developmental Psychology (Fifth Edition)*. New York: Worth Publishers
- [7] Pablo Gracia, P. (2015). Parent–child leisure activities and cultural capital in the United Kingdom: The gendered effects of education and social class. *Social Science Research*, 52, 290–302. <https://doi.org/10.1016/j.ssresearch.2015.02.005>